

билъ въ конака и неговъ човѣкъ ни е шпиониралъ, като влязие?

— Та у тоя човѣкъ имало благородство! очуди се Огняновъ.

— И голѣмъ патриотизъмъ, както видите. Като отървава насъ, той излага и себе си съ подписа си, каза Нетковичъ.

— Господа, извика съ тържественъ гласъ Огняновъ, това е знамение на врѣмето! Когато и турскитѣ официални шпиони стоятъ патриоти и наши съюзници, то значи че ние работимъ въ единъ великъ моментъ, че народниятъ духъ е приготвенъ и народътъ е узрѣлъ за една велика борба!...

— Замановъ за мене е светецъ сега, забѣлѣжи покъртенъ бай Мичо.

И по всичкитѣ лица, прѣди малко тѣй настрѣхнали, сега се появи спокойствие и бодрость. Трѣбва да кажемъ, че тоя клетникъ Замановъ, въ дѣйствителность не бѣше сторилъ никакво политическо прѣдателство до сега. Вопрѣки мѣлвата, той бѣше прѣгърнхлъ шпионската кариера съ единчката цѣль да скуби пари и отъ турци, и отъ българе. За да повлияе на послѣднитѣ, той не броеше заплашванията, но по-далечъ не отиваше. Самолюбието бѣше умрѣло въ него, но съвѣстята остояше жива. Очевидно, нещастниятъ не бѣше създаденъ за шпионинъ, но пагубни обстоятелства го тикнахъ въ тоя каленъ пѣтъ. Нека кажемъ, че прѣди да върне писмото въ комитета той бѣше хитро убѣдилъ бея да отложи нападението.

Той умрѣ на заточение въ Азия, тѣкмо когато се подписа въ Санъ-Стефанъ амнистията...

XI.

Викентий.

Огняновъ каза лезъ погнѣ на другаритѣ си и се опѣти изъ улицата, която се изкаждаше на края на града.

